

Ve vzpomenutém omezujícím předpisu výnosu čís. 53.924/1921, ani v předpisu § 3 bodu čís. 2 odst. 2, pokud stanoví, že dobu ztrávenou v kategorii podúřednické nebo služebnické, jejíž dovršení bylo nařízením stanoveno za podmínku pro zařadění do kategorie úřednické, jest propočítati podle postupných lhůt podúřednických, po případě služebnických podle zásad v § 4 výnosu vyslovených — nelze však spatřovati normy, přičítící se duchu a zásadám, vytýčeným v zákoně čís. 222/1920, jenž nestanovil, že za všech okolností jest celkovou služební dobu propočítati toliko ve skupině, které zaměstnanec dosáhl ke dni pro propočet služební doby určenému (1. lednu 1921 — § 17 vl. nař. a § 10 výn. min. žel.). Dovolání odvozuje mylně tuto výhodu pro žalobce též z ustanovení § 10 cit. výnosu, přezírajíc, že se v něm výslovně zdůrazňuje v odst. 2, že se propočtení sice provede s působností a finančním účinkem od 1. ledna 1921, avšak podle ustanovení (t. j. zásad) tohoto nařízení (výnosu). Nesejde proto na tom, že předpis dotčeného výnosu min. železnic v § 3 bodu čís. 2 o hromadném přestupu — i pokud jest omezen výše zmíněným výkladem — není ve shodě s doslovem § 3 bodu čís. 2 vlád. nař. čís. 666/1920, a dovolací soud byl nucen odchýlit se od názoru, vysloveného v rozhodnutích ve sb. n. s. 4371 a č. j. Rv III 333/28, Rv III 1645/28 a Rv III 438/29, že takové omezení, pokud se přičítá předpisům § 2 a § 3 vl. nař. čís. 666/1920, jest neplatné, neboť, vychází-li se z toho, co bylo již shora o povaze ustanovení §§ 2 a 3 vl. nař. čís. 666/1920 podotčeno, a z doslovu § 3 zákona čís. 222/1920, jímž byla úprava propočítání služebních let pro zaměstnance státních podniků vyhražena nařízením, a že i v § 27 nařízení veškeré vlády čís. 666/1920 bylo zase vyhraženo zvláštní nařízení pro zaměstnance státních podniků (železnic) a že dostalo se takto ministerstvu železnic zmocnění, by samostatně určilo normy o propočítání služební doby železničních zaměstnanců, při nichž bylo mu šetřiti jen ducha zákona čís. 222/1920, t. j. zásad, na nichž tento zákon jest vybudován — není odůvodněn závěr, i dovoláním hájený, že omezujícími předpisy ve výnosu min. železnic, o něž tu jde, byly porušeny zásady vyslovené v zákoně čís. 222/1920. Nevyhovuje-li však dřívější služební doba žalobcova v čas od 14. února 1910 do 1. ledna 1917 podmínkám výnosu ministerstva železnic, — ježto jest nesporno, že v tomto čase, t. j. hned od počátku své služební doby nebyl zařaděn ve skupině podúřednické, nemá žalobce právního nároku, by mu tato doba byla započítána v úřednické skupině statu III a).

Čís. 9849.

Byl-li k náhradě za zábor bytu uznán povinným stát, nelze exekuci k vydobytí náhrady vésti proti zemskému úřadu (zemské politické správě).

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, R I 256/30).

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 7738 a 9485. K vydobytí prisouzené náhrady za zábor bytu navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce proti zemskému úřadu (zemské politické správě) v Praze zabavením pohledávky dlužníka za zemským finančním ředitelstvím v Praze. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jde o exekuci proti státu. Ježto zaplacení prisouzeného peníze státem může se státi jen poukazem určité pokladny, měla si vymáhající strana vymoci u příslušného úřadu takový poukaz. Vymáhající strana neprokázala, že zakročila o takový poukaz a že jí poukaz byl odepřen. Vymáhající strana rovněž neprokázala, že o tom vyrozuměla úřad povoláný k poukazu připojivši listinný průkaz o postupu. Ostatně se poukazuje na plenární rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 18. června 1901, čís. 7153 (repert. náleží čís. 173).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jak stěžovatelé správně vytýkají, spočívá napadené usnesení rekursního soudu na mylném předpokladu, že navržena byla exekuce proti státu. V exekučním návrhu byl za povinnou stranu označen »zemský úřad (zemská politická správa)«, a to v souhlasu se zákonem o zabírání budov pro veřejné účely ze dne 12. srpna 1921 čís. 304 sb. z. a n., podle něhož jest politický úřad druhé stolice jako úřad zabírající povinen náhradou, již vlastník neb uživatel zabráním utrpěl, a s předcházejícím nesporným řízením o určení výše náhrady, v němž za odpůrce navrhovatelčina byla označena zemská správa politická v Praze. Avšak ani dřívější zemská správa politická nebyla, ani nynější zemský úřad není podmínem práv a závazků, tedy právníkou osobou, nýbrž pouhým úřadem. Majetkově ručí za jejich jednání ona veřejná korporace, za kterou jednaly, u zemské správy politické stát, u zemského úřadu buď stát nebo země. Jenom tyto, nikoli sám zemský úřad, mohou býti v exekučním řízení povinnou stranou a předmětem exekučních úkonů. Podle exekučního návrhu má býti exekuce provedena nikoliv proti státu, jak mylně předpokládaly finanční prokuratura a s ní exekuční soud, nýbrž proti zemi České, neboť předmětem navrženého zabavení a příkázání k vybrání jest pohledávka země České za státem na vybraných zemských přírážkách k přímým daním. Podle exekučního návrhu nemá býti vymáhaná pohledávka vydobytá z majetku státního, nýbrž z majetku země České. Ale mylný předpoklad rekursního soudu vyvrací sice odůvodnění jeho rozhodnutí, že se exekuční návrh zamítá, ale nečiní je nesprávným. Právě proto, že navržena byla exekuce proti zemi České, musí býti exekuční návrh zamítnut, neboť nemá opory v exekučním titulu. Jak usnesením okresního soudu ze dne 25. dubna 1929, o něž se návrh opírá, tak usnesením nejvyššího soudu ze dne 27. prosince 1929 č. j. R I 985/29, čís. sb. 9485, jímž bylo ono usnesení částečně změněno, byl k náhradě povinným výslovně erár, tedy stát. Exekuce měla býti

navržena proti státu, stát měl býti označen za povinnou stranu, a předmětem exekuce měl býti majetek státu. Návrh povoliti na základě oněch usnesení exekuci na majetek země České byl právem zamítnut, a téhož údělu musilo se dostati dovolacímu rekursu vymáhající strany.

Čís. 9850.

Projednávatí o žalobě o zaplacení části pohledávky, jež celá převyšuje 20.000 Kč, jest povolán senát. Lhostejno, že nezažalovaná část pohledávky není dosud splatná. Projednával-li o žalobě samosoudce, jest řízení podle § 477 čís. 2 c. ř. s. zmatečným počínajíc prvním ústním jednáním, a jest věc postoupiti senátu, třebaže žalobce v tom směru neučinil návrh. Strany nemohou se dohodnouti na tom, by věc místo senátem byla projednána samosoudcem.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, R I 258/30).

Žalující záložna domáhala se na žalovaném zaplacení 6.000 Kč z postoupené jí pohledávky z kupní ceny 20.565 Kč. O žalobě projednával u prvního soudu samosoudce. Námitce věcné nepřislušnosti s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y : § 55 j. n. stanoví, že, žádá-li se jen část jistinné pohledávky, jest rozhodnou pro stanovení příslušnosti úhrnná částka jistinné pohledávky ještě nezapravené. V souzeném případě jest tudíž pro určení věcné příslušnosti rozhodným peníz 20.565 Kč Poněvadž peníz ten činí více než 20.000 Kč, patří tato právní rozepře před senát sborového soudu první stolice, podle § 7 a) j. n., nikoliv před samosoudce. Námitka věcné nepřislušnosti není námitkou privilegovanou ve smyslu § 240, třetí odstavec c. ř. s., k níž by z úřadu bylo vždy přihlížeti a není proto samosoudce oprávněn postoupiti věc z úřadu senátu, jsa vázán návrhy stran. V souzeném případě žalující strana nenavrhla postoupení rozepře senátu, nýbrž trvala na tom, že zažalována jest jen část jistinné pohledávky, dne 30. června 1929 splatná ve výši 6.000 Kč, a tak vlastně trvala na projednání věci samosoudcem. Ježto námitka věcné nepřislušnosti, žalovaným vznesená, jest odůvodněnou, samosoudce prohlásil se věcně nepřislušným k projednání této rozepře a žalobu pro věcnou nepřislušnost odmítl podle návrhu žalované strany. K rekursu žalobkyně zrušil r e k u r s n í s o u d napadené usnesení i s předchozím řízením, počínajíc rokem o ústním jednání dne 19. prosince 1929 jako zmatečné a vrátil věc sborovému soudu první stolice, by ji projednal v řádném obsazení. D ů v o d y : Podle § 7 a) j. n. patří majetkoprávní spory před samosoudce sborového soudu, nečiní-li předmět sporu na penězích nebo na peněžité hodnotě přes 20.000 Kč. Při rozhodování otázky, zda spor patří před samosoudce, či před senát, nejde o otázku příslušnosti soudu, — jako by samosoudce byl novým druhem soudu v poměru k senátu — nýbrž o otázku obsazení soudu, jakž o tom zřejmě svědčí doslov § 60 j. n., který rozeznává mezi příslušností sborového soudu a mezi obsazením soudu a odkazuje při tom na § 7 a)